XIV. évf. 1. szám 2003. január – február

MARANA THA

JÖJJ EL, URAM!

Jel 22,20

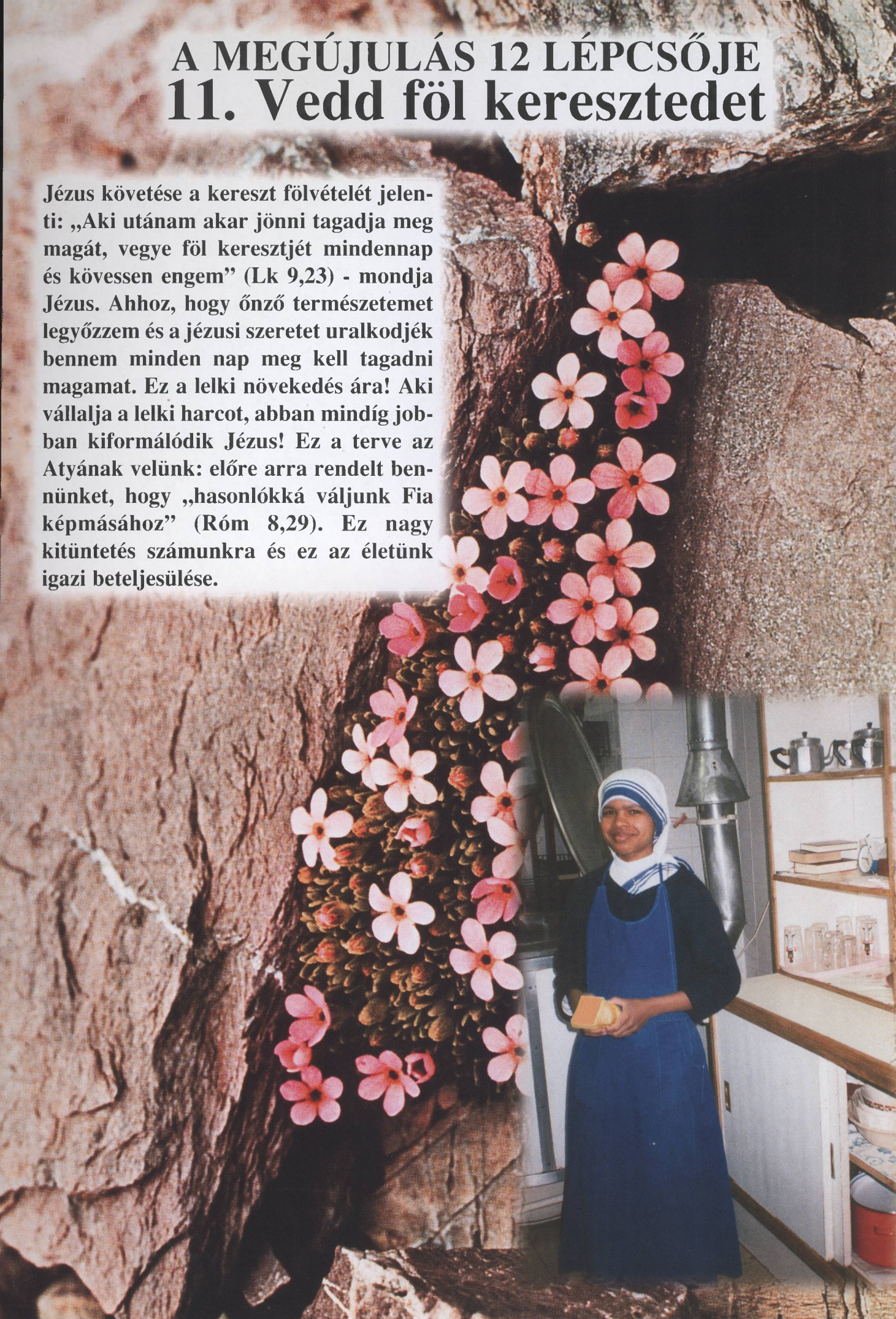
A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

W. Nee: Az Isten ismeretéhez vezető út

A MEGÚJULÁS 12 LÉPCSŐJE
11. Vedd föl keresztedet

Jézus követése a kereszt fölvételét jelenti: „Aki utánam akar jönni tagadja meg magát, vegye föl keresztjét mindennap és kövessen engem” (Lk 9,23) - mondja Jézus. Ahhoz, hogy önző természetemet legyőzzem és a jézusi szeretet uralkodjék bennem minden nap meg kell tagadni magamat. Ez a lelki növekedés ára! Aki vállalja a lelki harcot, abban mindíg jobban kiformálódik Jézus! Ez a terve az Atyának velünk: előre arra rendelt bennünket, hogy „hasonlókká váljunk Fia képmásához” (Róm 8,29). Ez nagy kitüntetés számunkra és ez az életünk igazi beteljesülése.

Mária hitével nézzünk az új évre!

Mária Jézus Krisztus – aki Isten és ember egy személyben – édesanyja. A keresztény ember az év kezdetén föltekint erre az anyaságra, amely a természetfölötti élet forrása!

Jézus a *„a hit szerzője és beteljesítője"* (Zsid 12,2), Mária pedig – mint az Egyház első tagja – a várakozó hit megtestesítője. A hit kapcsolat Isten és ember között. Jézus Isten és ember egy személyben, ezért Ő nem lehet a hit alanya – írja Cantalamessa atya „Mária, az Egyház tükre" című könyvében. Amikor az Egyház elindítja a világ felé a hit tiszta folyamát, a forrásnál ott találjuk Máriát és az apostolokat. A hit azért olyan fontos, mert az teszi lehetővé a kegyelem munkálkodását. Ha valakinek nincs hallása, hiába zeng körülötte a leggyönyörűbb zene, meg sem érinti. **A kegyelem nem tud működni, ha nem talál hitet, amely befogadja.** A hit által vagyunk érzékenyek a kegyelemre. Isten ettől teszi függővé a velünk való kapcsolatát. Ugyanakkor a hit is valamiképpen Isten ajándéka (Ef 2,8). Ezt az ajándékot Isten mindenkinek felkínálja, de nem mindenki fogadja el. Vannak sokan, akik visszautasítják, mert inkább hisznek az evilág bálványaiban: pénzben, sikerben, gyönyörben.

Mária teljesen ráhagyatkozott Istenre, ugyanakkor hite közösségi is volt, mert népének Istenében hitt. Alávetette magát a vallási törvény minden előírásának, körülmetélteti Jézust, bemutatja a templomban, aláveti magát a tisztulási szertartásnak, fölmegy Jeruzsálembe zarándokolni (az egyiptomi szabadulás emlékének ünnepére). Azért fontos ezt a szempontot fölismernünk, mert a hit nemcsak bizalom Istenben, hanem a hit igazságok elfogadását is jelenti. Hinni elsősorban annyit jelent, mint csatlakozni az Egyház hitvallásához. De a dogmatikus hit sem elég, ha nem valósítja meg a személyes kapcsolatot Istennel. Ez az élő kapcsolat nemcsak az imában és a Szentírás olvasásában mutatkozik meg, hanem a tanúságtételben is. Aki megvallja hitét, bizalmát Istenben mások előtt, az tanúságot tesz arról is, hogy személyes kapcsolata van Istennel.

Mária hitének szemlélése arra ösztönöz bennünket, hogy az év kezdetén megújítsuk hitvallásunkat és Istenre való ráhagyatkozásunkat. Mária egészen átadta életét Istennek. Így tudott az Úr „nagyot művelni" vele. Megszentelődésünk alapja a **teljes önátadás**. Csak akkor tudja az Úr felépíteni bennünk az Ő templomát, és csak akkor tud bennünk lakni, ha átadjuk magunkat Neki. Az átadás a mi szabadságunk átadását jelenti. Ezt tette Mária, amikor „igent" mondott az angyal szavára. Ezt mondjuk ki minden nap, amikor élő hittel és figyelemmel mondjuk a Miatyánkban: *„Legyen meg a Te akaratod!"* Ezt nem kényszerű beletörődéssel kell mondanunk, hanem vágyódó lélekkel, mert hisszük, hogy **a legszebb, legjobb számunkra az Atya akaratának teljesülése.**

Ebben valósul meg az emberi élet értelme és legnagyobb méltósága. Aki nem akarja kimondani Istennek ezt az „igent", az kénytelen lesz kimondani ezt a sorsnak, a világnak, a hatalmasabb ellenfélnek... és akkor drámaian valósul meg Jézus mondása: *„Aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt"* (Mk 8,35). Úgy is lehetne fogalmazni: „Aki meg akarja menteni szabadságát, elveszíti azt; de aki Nekem adja, megtalálja azt."

Amikor év elején egy csendes pillanatban végiggondoljuk a várható eseményeket, a ránk váró harcokat, belső vívódásokat, **a hit által kell megerősíteni szívünket.** A hit **győzelmet ad** nekünk. A hit **bátorrá tesz** és **megőriz** attól, hogy elessünk. A hit **örömmel ajándékoz meg** bennünket, mert a szerető Istennel hoz kapcsolatba minket.

Ezért lenne fontos arra a lelki magaslatra eljutni, amelyre Charles de Foucauld atya jutott és elmondani az ő felajánló imáját: „Atyám, Rád bízom magam. Tégy velem úgy, amint Neked tetszik. Bármi legyen is az, megköszönöm. Mindenre kész vagyok, mindent elfogadok. Csak akaratod teljesüljön bennem... Kezedbe ajánlom lelkemet. Neked adom azt, Istenem, szívem egész melegével, mert szeretlek Téged és ez a szeretet késztet arra, hogy teljesen Neked adjam magam..."

R. Cantalamessa után
Katona István
főszerkesztő

Az Isten ismeretéhez vezető út

A Biblia ismerete önmagában nem azonos Isten ismeretével

Emlékezzünk csak, hogy egy napon idegenek jöttek Jeruzsálembe, és mindenütt tudakozódtak: *„Hol van a zsidók királya, aki most született?"* Érdeklődésükről tudomást szerzett Heródes király és megdöbbent. Összegyűjtötte a papi fejedelmeket és a nép írástudóit, hogy tudakozódjék tőlük, hol kell a Krisztusnak megszületnie. Mikor a főpapok és írástudók hallották a kérdést, egyikük sem válaszolt azzal, hogy haza kell mennie és tudakozódnia az Írásban, sem azt, hogy otthon felejtették a Bibliájukat. Nagyon gyorsan és emlékezetből idézték a prófétát, és megadták a választ: *„A judeai Betlehemben."* Ez mutatja, hogy milyen jól ismerték a Bibliát. A kérdésre azonnal tudtak felelni. Rossz volt a válaszuk? Egyáltalán nem! Mégis valami meglepő dolog történt: miután megadták a választ, **egyikük sem indult el**, sem a papok, sem az írástudók közül, hogy elmenjen Betlehembe. Amit tudtak, az igaz volt, de csak a napkeleti bölcsek mondták, hogy menjnünk Betlehembe.

Olyanok voltak, mint a közlekedési rendőr, aki eligazítja a járókelőket az uticéljuk felé, de maga a helyén marad. Noha kiváló tudással rendelkeztek, személyesen nem mentek el megkeresni a Messiást.

A bölcsek valószínű Dániel könyvéből tudták, hogy megszületik majd a gyermek, aki a zsidók királya lesz; és ezért igen nagy utat tettek meg, hogy lássák az Urat. Nem különös, hogy akik alig-alig ismerték az Írásokat, olyan komolyan keresték a Zsidók Királyát, míg azok, akik nagyon is jól ismerték az Írást, nem keresték Őt? Miután hosszú utat tettek meg, a napkeleti bölcsek végül megtalálták Őt, az Urat.

Ezért van az, hogy akinek csak az Írásban van tájékozottsága, nem föltétlenül ismeri Istent. Nem elég csupán a Biblia külső ismerete; ennek **bele kell íródnia a szívünkbe**. Ha oda be van vésve, akkor ismerjük igazán Istent. Testvéreim, bárcsak éreznétek, mennyire nem elég egymagában a Biblia értelmi ismerete. Arra kell törekednünk, hogy Istent is megismerjük. Manapság sajnálatosan kevesen ismerik igazán Istent. Gyakran hallgatunk bibliai tanítást, és mégsem ismerjük Istent. Akinek csak a Bibliáról van némi tájékozottsága, hasonlít az olyan emberhez, aki nádszállal hadakozik és így arra hajol, amerre a szél fújja: ez nem elég erős fegyver a hadakozáshoz.

Hadd kérdezzem, ki mondhatja el napjainkban, hogy ismeri Isten célját, szándékát, akaratát és útjait?... Isten ismerete mindennél drágább. Vannak, akik jól tudnak beszélni Istenről, holott távol vannak Tőle. **A Biblia ismeretének el kell vezetni bennünket Isten ismeretéhez.**

Hogyan ismerjük meg Istent?

A Getszemáné kertben az Úr Jézus azért imádkozott, hogy megismerje Isten akaratát. Getszemáné azt jelenti: „olajprés". Az Úr tudta, hogy az olajat ott kell kisajtolnia. Letérdelt és így imádkozott: *„Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem ezt a kelyhet; de mindazonáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tied"* (Lk 22,42). A Szentírás elmondja, hogy még másodszor és harmadszor is ugyanígy imádkozott. Nemcsak egyszer könyörgött, hogy azután mint valami mellékes ügyet, elejtse az egészet. Nem, Ő háromszor imádkozott. És miután felkelt az imádságból, azaz befejezte azt, Jézus a tanítványokhoz ment, és azt mondta nekik: *„Aludjatok tovább és nyugodjatok. Íme eljött az óra, és az Emberfiát bűnösök kezére adják"* (Mt 26,45-46).

Mikor a Getszemánéban imádkozott, azt mondta: *„Ha lehetséges, múljék el tőlem e kehely"* (Mt 26,39), de mikor Péter kardot rántott, és levágta a főpap szolgájának fülét, az Úr kijelentette: *„Nem kell-e kiinnom a kelyhet, amelyet az Atya adott nekem?"* (Jn 18,11). Tehát míg a Getszemánéban imádkozott, még nem volt biztos, hogy a kelyhet ki kell innia; mikor azonban felkelt imádságából, már nem volt kétsége a kehely felől, amit kész volt kiüríteni. Háromszoros imádság által meg tudta ismerni Istent. Nem fogadott el eleve semmit, hanem **kereste Istenét könyörgésében**. Ott a kertben küzdött Isten akaratáért, és ott készítette fel Őt Isten.

Pál apostol testébe tövis adatott. Meg sem próbálom kikutatni, mi lehetett az. Elég annyi, hogy állandó, tövisként szúró szenvedést okozott neki. Úgy is nevezte, hogy a Sátán angyala, **tehát alaposan megzavarhatta életét**. Krisztus ereje nélkül Pál képtelen lett volna elviselni ezt a tövist. Háromszor is könyörgött, hogy az Úr távolítsa el azt, Isten azonban azt felelte: *„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által jut célhoz"* (2Kor 12,9). Ekkor már tisztán látott ebben

a kérdésben. Imádkozott negyedszer is? Nem, mert harmadszor az Úr szólt, és szavával megoldotta a kérdést. Pál semmiben sem döntött a saját ismeretére támaszkodva; inkább Istenhez fordult imádságával, hogy megbizonyosodjék az Ő akarata felől ebben a bizonyos ügyben.

Az Úr Jézus és az apostol tapasztalatából leszűrhetjük az alapelvet: ha **valaki meg akarja ismerni az Urat, meg kell tanulnia kölcsönös kapcsolatban lenni Vele**. Más szavakkal: tanuljon meg Istenhez fordulni, és engedje, hogy Isten érvényesítse benne akaratát. Sok keresztény felületesen elejti a problémákat, anélkül, hogy elfogadná ezekben Isten akaratát. Nem értik, miért küldi Isten rájuk a nehézségeket. Olvassák a Bibliát, mégis tudatlanságban vannak Isten szándéka felől. Ezért szeretteim, ne felejtsük: kapcsolatban kell lennünk Istennel, és el kell fogadnunk azt, ahogyan Ő bánik velünk. Akkor aztán igazán ismerni fogjuk Őt.

Isten megismerése a gyakorlatban

Mindnyájunknak megvan a sajátos bűnünk, mely könnyen megzavar minket. Egyesek nem tudnak úrrá lenni büszkeségük felett, mások az irigységük felett, ismét mások indulatosságuk felett, vagy a test kívánságai felett. Egy napon megismerheted az Írásból: *„A bűn nem fog uralkodni rajtatok"* (Róm 6,14). Ez az ismeret nem szabadít meg téged. **Aki nem engedi, hogy Isten cselekedjék vele, az nem ismeri Isten hatalmát.**

Hogyan ismerhetjük meg tehát Istent a Vele való kapcsolat által?

Tegyük fel, hogy könnyen indulatba jössz. Istenhez fordulsz imádságban a szabadulásért.

Ugyanakkor valakinek a tanácsát is kéred, hogyan szabadulhatnál meg ettől a bűnödtől. Ő azt válaszolja: „Kérd Istent, hogy ingerlékenységed bűnének gyökerét tépje ki szívedből!" (Kívánjuk, hogy ez megtörténjék, bár lehetetlen. A bűnt nem lehet kigyomlálni, mert annál erősebben kapaszkodik, minél jobban húzzuk.) Miután ilyen tanácsot nyertél, ennek megfelelően imádkozol, mégis azt tapasztalod, hogy a bűn még mélyebben eresztette beléd a gyökerét. Nem térhetsz napirendre a le nem győzött bűn fölött. Imádkozol világosságért egyszer, kétszer vagy háromszor is Istenhez. Miközben ezt teszed, Isten megmutatja neked, hogy nem foglalkozik a bűn testével, hanem **keresztre feszíti az óembert**.

Egy idő múlva újra feltámad benned az indulatos természet. Ekkor felkeresel egy másik testvért, hogy segítsen. Talán elmondja, hogy óembered meg van feszítve Krisztussal. Most magadat is halottnak kell tekintened, és akkor győzhetsz a kísértés felett. Így újabb ismeretet nyertél. Amikor jön a kísértés, egyszerűen halottnak tekinted magad. Ki gondolná, hogy ennek ellenére is elveszted uralmadat indulataid felett. Ez a módszer sem válik be. Mert noha a Szentírás világosan tanítja, hogy ha halottnak tekinted magadat, győzöl, mégsem leszel győztes.

Ha Istenhez fordulsz, Ő megmutatja, hogy a magadat halottnak tekintés nem a kísértés idején kezdődik, hanem már több mint ezerkilencszáz évvel ezelőtt meghaltál Krisztussal. Ezért **szívednek Jézus Krisztus elvégzett váltságművén kell megnyugodnia**. Ezért nem kell kapkodnod a szabadító szó után, hanem egyszerűen nyugalmat kell találnod abban, amit Isten már megtett érted.

A kísértés idején azonban újra elveszíted önuralmadat. Ha nem vagy istenfélő, talán akkor feladod a küzdelmet, de az vagy s ezért nem elégszel meg a Biblia puszta ismeretével. Párbeszédet folytatsz tehát Istennel. Ő megmutatja neked, hol hibáztad el a dolgot. Elmondhatja, hogy azért engedte meg, hogy elbukjál, mert még nem ismered tested romlottságát. Túlságosan is bízol önmagadban. Így megtanultál egy újabb leckét. Miután megismerted gyengeségedet, nem bízol többé magadban, és alázatosan kéred Istent, hogy Ő őrizzen meg téged.

Ennek ellenére, idők múltával ismét elbuksz. Újra Istenhez fordulsz: „Miért nem győzhettem még mindig le a bűnömet? Óemberemet halottnak tekintem, és ismerem testem gyöngeségét; miért bukom el még mindig?"

Imádkozol egyszer, kétszer, háromszor, talán négyszer vagy ötször is. Tusakodsz Istennel, hogy szóljon hozzád. Végül kijelentést kapsz. Isten megérteti veled, hogy a **bűnöd csak gyümölcse a fának**. A bűn gyökere ezerfajta új gyümölcsöt terem. Te pedig mindig csak

egy bizonyos bűnnel vagy elfoglalva, a többieket elhanyagolod. Míg a többi bűneid szabadon burjánzanak, te mindig csak azzal az egy régivel bajlódsz. Míg indulatos természeteddel vagy elfoglalva, nem veszed észre többi bűnödet. Mivel a többi bűn egyre inkább elhatalmasodik rajtad, az indulatosság bűne is csakhamar követi példáját. Elfelejtkezel foglalkozni büszkeségeddel, tisztátalan gondolataiddal és a többi bűnöddel. Minél inkább csak az indulatosságoddal foglalkozol, annál csúfabb kudarcot vallasz. De ha minden bűnöddel harcba szállsz, Isten megáld téged.

Egy idő múlva váratlanul újra megjelenik régi bűnöd. Ez az idő valóban válságos. Nem térhetsz napirendre fölötte.

Ha imádkozol, Isten megmutatja, hogy Krisztus elvégzett váltságműve csak akkor lesz maradandó hatású életedben, ha Vele közösségre jutsz. Kimutatja, hogyan vallottál kudarcot imaéletedben, mert mindennap későn kelsz fel, és ezért megromlott a Vele való naponkénti közösséged. Isten nem azt mondja, hogy Krisztusnak a kereszten elvégzett műve elvesztette az erejét, csak meg kívánja mutatni, hogy amit Krisztus elvégzett a kereszten, azt magával Istennel való közösséged légkörében kell elevenen megtartanod.

Talán néhány nap múlva újra elveszíted az önuralmadat. Istenhez fordulsz. Ő megmutathatja, hogy minden nagyon rendben van veled, kivéve, hogy nem tartod meg egyik parancsát. Esetleg valamit kiváltképpen elvár tőled. Már megindultál, de még napról napra halogatod az engedelmességet, ennek következtében Isten megengedi, hogy elveszítsd a győzelmedet.

A másik területen való engedetlenséged miatt újra megjelenik régi bűnöd (az indulatosság). Ezért barátaim, ne gondoljátok, hogy mivel már csak egy-két kicsiny engedetlenség van életetekben, egyszer itt, máskor ott, azért számíthattok a győzelemre a bűn elleni harcotokban.

A győzelem titka a bizalom és az engedelmesség. Bármely ponton mutatott bármely gyengeség kétségtelenül gyengíti hitünket.

Watcmann Nee

ÚJ SZÍV

„És adok nékik egy szívet és új lelket adok belétek, és eltávolítom a kőszívet az ő testükből, és adok nékik hússzívet. Hogy az én végzéseimben járjanak és rendeléseimet megőrizzék és cselekedjék azokat, és lesznek nékem népem, és én leszek nékik Istenük."
(Ez 11,19-20)

Ma már nem újság a szívátültetés. Ha valakinek nagyon rossz állapotban van a szíve, akkor a szívsebészek kiveszik a beteg szívet és helyébe ültetnek, operálnak, egy egészséges szívet. Sok ezer ember él ilyen új szívvel, szerte a világon. Itt, csak egyetlen probléma van: valakinek meg kell előbb halnia, hogy jó, egészséges szívét kivegyék és a beteg, rossz szív helyére beültessék, beoperálják.

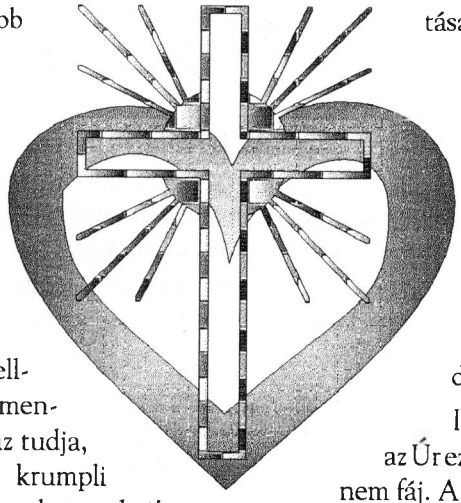
Sok izgalommal jár arra várni, azt lesni, mikor történik egy olyan baleset, ahol a halálos áldozat szíve éppen megfelelő, átoperálható. Még az sem elég, ha találtak egy jó és egészséges szívet, mert sok sok minden másnak meg kell felelni. A vércsoportot, a vér tisztaságát ellenőrzik, nem fertőzött-e AIDS, hepatitis betegséggel. Időben kell készen lennie a betegnek is akibe operálnak és pontos időre kell érkezni az új, beoperálandó szívnek.

Rengeteg orvos, nővér, pilóta, laboratóriumi dolgozó, számítógép és telefonkezelő munkájától függ a sikeres műtét.

Isten már nagyon nagyon régóta végzi a szívműtéteket. Mindig sikeresen. Neki nem kell várni a **„donor"**, a jó, az egészséges szívet adó halálára. Mert az új szívet az Ő szent Fia, az Úr Jézus ajándékozza mindenkinek, aki azt akarja, várja és igényli.

Egyszer meghalt Jézus, egyszer átdöfték szent szívét, egyszer vérzett a kereszten ez a drága jó szív: Azért, hogy neked és nekem megváltozott, megváltott, egészséges új életünk legyen. Jézus osztja szent szívét mindenkinek. Jézus mindenkinek felkínálja az új szívet, az új életet! Ingyen, azonnal, nem kell várni, nem kell senki közbenjárása, segítsége.

Akarom-e ezt az új szívet? Akarod-e kedves Olvasóm? Remélem, nem ragaszkodsz a kőszívhez. Érzéketlen, kemény és irgalmatlan szívedet nem szereti senki, s ezt te is nagyon jól tudod. Sokszor te is belefáradtál önmagadba, igaz, te **sikertelenségnek** nevezed ezt. Szeretnél egy békésebb, boldogabb, sikeresebb életet. Mi ennek az akadálya? Isten maga kínálja neked az egészséges, **új szívet**. A szívátültetés, amit Isten végez, nem fájdalmas. Csodálatos, felejthetetlen boldog érzés, élmény.

Mindenki érzi, hogy milyen állapotban van a szíve! Aki felriad álmából, mert szorít a mellkasa, aki nem tud a lépcsőkön felmenni, mert nem kap elég levegőt, az tudja, hogy nem a tegnapi paprikás krumpli okozza a fájdalmat. Baj van a szívvel, nagy baj! Segítség, orvos, gyógyszer, vagy műtét kell hamar, **ha még élni akar**.

Te is tudod, hogy miért álmatlanok éjszakáid, miért nincs békességed. Titkaid szorítják szívedet, szégyened terhe, súlya nyom, képtelen vagy szabadulni keserűségedtől, amely már gyűlöletté fajult. Szomorú vagy, mert nem szeretnek, magadra maradtál, te sem tudsz szeretni, menekülsz az emberek elől.

Kihűlt a világ körülötted, kihűlt a szíved is. Miért? Mi okozza ezt a nagy változást az emberekben és a te szívedben? Ha szeretnéd tudni kedves Olvasóm én megmondom: az **elkövesedés**! A kardiológusok, szív specialisták csak „elmeszesedésnek"-nek nevezik ezt a betegséget. Gyógyszert is találtak már az elmeszesedés ellen, könnyen kapható az orvos által felírt receptre.

Az ember szíve, lelke, ha elkövesedik, közömbössé válik. Nem törődik senkivel, nem érdekli senki, csak önmaga. Önmagáért él, és érzéketlen mások fájdalma, igénye, élete iránt. Nem tud szeretni, mert hideg és kemény. Irgalmatlan és önző, csak a saját kedvteléséért, élvezetéért él. Ám egyszer a kő is megreped, törik, szétporlad, ha nagy ütés, csapás éri. Pedig éri ütés, csapás, mert e kőszív élő emberi testben van. Baleset, betegség, csalódás, megrablás, leleplezés, szégyen utoléri a **kőszívű embert** is. Milyen választása lehet az ilyen embernek? Kétségbe esik, depressziós lesz, perel és vádaskodik, öngyilkosságba menekül.

Az ilyen kőszívű embereket keresi az Úr Jézus. Ő az orvosok Orvosa, jól ismeri a diagnózist. A tönkrement, elkövesedett szívet ki kell cserélni érző, szerető hússzívre. Az új szívben új vérkeringés indul meg, és az új vérkeringéssel megkezdődik az új, a megváltozott boldog élet.

Ingyen, kegyelemből szeretettel kínálja az Úr ezt a nagy ajándékot. A műtét, a szívcsere nem fáj. A gyógyulás és az élet azonnal megindul.

Kedves Olvasóm, mit érzel a szíved táján? Úgy gondolod, hogy neked még nem kövesedett el a szíved? Vigyázz, mert az elmeszesedés nagyon alattomos betegség, nem lehet azonnal észrevenni. Lelked vérkeringését a bűn megakadályozza, elzárja az utat, az ereket, és halálosan megbetegszel. Kérlek, menj az Orvosok Orvosához, Jézushoz, mutasd meg Neki szívedet, tárd fel előtte problémádat, félelmedet, fájdalmadat, haragodat, bánatodat, bűneidet. Ne félj Tőle, áldott kezének érintése, szelíd szavának biztatása, és szent vérének megtisztító, megújító ereje meggyógyítja halálosan beteg életedet, szívedet. Új szívet ad neked. Ezzel az új szívvel megváltozik életed. Akard az életet, akard az új szívet, Isten ma kínálja neked. *„...Új szívet adj Uram énnekem, új szívet adj én Istenem. Amely csupán csak Teérted él, s Veled jár szüntelen, csak Veled szüntelen..."*

Dr. Tapolyainé Bartha Gizella

(A szerző könyve nemrég jelent meg a Marana Tha sorozatban. Címe: „Csak egy lépést mutass...")

Istentől megáldott boldog új évet kívánunk minden kedves olvasónknak!

Mindig lehet újrakezdeni!

Egy négygyermekes családban születtem. A szüleimtől két nagy ajándékot kaptam: az egyik a hit volt, a másik a jó házasság ajándéka, amit ők elénk éltek.

Ezek után érthető, hogy nagy önbizalommal indultam a házasságba, a házasságot és családot egy jó és éltető közegnek tudtam, s ráadásul nagyon szerelmes is voltam. Később visszatekintve mégis meglepődve állapítottam meg, hogy házasságomat egyfajta, majdnem azt mondhatnám, üzletnek tekintettem, ahol, bár én is adok, de a hiányaim is betöltődnek. Adok és kapok.

Határtalanul boldognak éreztem magam, hirtelen azt sem értettem, miért vannak szomorú arcú emberek az utcán. Az első nagy megrázkódtatás két hónappal az esküvőnk után ért. A férjem egyik este azt mondta, hogy tévedés volt a házasságunk, mégsem szeret, nem tudtam elfeledtetni vele előző nagy szerelmét. A bejelentését követő csendben szinte hallottam azt a robajt, ahogy összeomlott bennem valami. Az első döbbenet után azt mondtam, nem baj, én szeretlek. Úgy gondoltam, hogy majd én teszek róla, hogy megszeressen.

Következett a saját erőmből való igyekezet korszaka. Utólag visszatekintve, a férjem iránti tényleges szeretet mellett a gőg is dolgozott bennem, nem szeretek veszíteni. Azt is meg kell mondanom, hogy amit sokan tehertételnek tartanak, én nagy áldásnak éltem meg, nevezetesen azt, hogy a szentségi házasságban nincs válás. Tehát nem egy új kapcsolattal kell próbálkozni, a meglévőt kell jobban csinálni. Az embernek egy kicsit mélyebben kell keresni a megoldásokat. Mikkel is próbálkoztam? Próbáltam lehetőleg mindig csinosan kinézni. A vacsorához szépen megterítettem, gyertyát gyújtottam, ha görögdinnye volt például a menüben, virágokat karcoltam a héjába, stb.

Az Úr hagyott így eljátszadozni a bekarcolt dinnyékkel és gyertyafényes vacsorákkal, de a helyzet nem sokat javult, sőt. Mivel úgy éreztem, hogy én mindent megteszek, de ő nem változik, titkon, s nem titkon is, egyre jobban haragudtam a férjemre. Áldozatnak éreztem magam, s egyre gyakoribb lett köztünk a veszekedés, amit a férjem nyugtázott is, hisztis vagyok. Én ezt nagyon igazságtalannak éreztem, úgy éreztem részemről ez már csak reakció az ő negatív bánásmódjára, a helyzetre, amibe őmiatta kerültem. Kezdtünk egyre óvatosabb, párhuzamos életet élni, kerülni a veszélyes helyzeteket, ami egyre több volt.

A második nagy megrázkódtatás akkor ért, amikor 15 évi házasság után először vártam gyermeket, és amikor a férjemnek örömmel újságoltam a hírt, azt mondta, hogy ez most nem aktuális, szerelmes lett egy fiatal lányba. Kicsúszott a lábam alól a talaj, végigsírtam a terhességet, depressziós lettem. Már nem képzeltem, hogy a saját erőmből ki tudok mászni ebből a gödörből. Férjem kapcsolata a gyerek megszületése után is tartott, majd egy éves koráig még a gyerekre sem volt kíváncsi. Ebben a helyzetben a megoldási kísérleteim is megváltoztak. Mivel elvesztettem a reményt, hogy valami is változhat, már csak a kétségbeesésemet akartam tompítani, zugivó lettem, ha volt otthon valami ital, titkon meghúztam az üveget, vigyázva, hogy senki se lássa. Dermesztő volt megélni, hogy milyen kéznyújtásnyira voltak tőlem azok a megoldások, amelyekre addig úgy gondoltam, hogy azok mások bűnei, s nekem semmi közöm hozzájuk. A menekülés fontos eszköze volt a tévénézés is, magamra nyitottam, s megpróbáltam a látott világokba belemenekülni. S ami még fontos volt, kenyerem lett a panaszkodás. Barátaim, akik ismerték nehézségeimet, természetesen az én pártomat fogták, ez nagyon jól esett, de a helyzetemen ez nem javított, sőt. Titkon éreztem, hogy nem erre van szükségem.

Az Úr azonban tudta, hogy mire van szükségem. Egy alkalommal, amikor azt hittem, hogy gyónok, valójában azonban a férjemre panaszkodtam, a pap szótlanul végighallgatott, s a beállott csöndben rájöttem, arra vár, hogy a saját bűneimet mondjam el. Megdöbbentem, erre nem is gondoltam, hogy ebben a helyzetben én is lehetek valamiben hibás. Akkor ez a pap azt mondta, hogy két bűn van, amin az Isten irgalma nem tud áthatolni, s ezek az önsajnálat és az önigazolás, ezektől kéne megszabadulnom. Rájöttem, hogy tetőtől talpig ebben élek. Ettől kezdve az Úr minden módon vezetett és tanított, hogy ettől, és a férjem iránti harag érzésétől megszabaduljak. Egyre jobban megéltem, hogy a harag menyire beszűkít és megkötöz, s nemcsak engem, de azt is, akire haragszom. Kezembe adták a „Dicsőítésben rejlő erő" című könyvet, ami nagy revelláció volt számomra. Ebből megtanultam, hogy nincs az a reménytelen helyzet, amit az Úr ne tudna a javamra

fordítani, „csak" hálát kell adni érte. Ekkor már közösségbe jártam, sokat imádkoztak értem a testvérek, s éltem is ezzel a lehetőséggel, ismerve gyengeségemet, sokszor kértem imát.

Volt egy eset, amikor nagyon megtapasztaltam, hogy igenis, vezet minket a Szentlélek. Az történt, hogy váratlanul nagyobb pénzhez jutottam, s kitaláltam, hogy fürdőszobát csináltatok belőle rozzant balatoni nyaralónkba. Férjem azonban azt mondta, hogy „nem". De miért nem? Ő azt mondta, nem szereti a „gyarapodó" életformát, nem állhatja a felfordulást, s ha mégis kierőszakolom a fürdőszoba építést, az számára kenyértörést jelent. Dúlva-fúlva hagytam ott, sírtam, nagyon sajnáltam magam, s annyira haragudtam rá, hogy elaludni sem tudtam. Eszembe jutott, hogy imádkozni kéne, de erre képtelen voltam. Csak annyit tudtam kinyögni, hogy drága Szentlélek, taníts meg engem arra, hogyan kellene erről a dologról gondolkodnom. Csöndben maradtam, s egyszer csak két szó jött föl bennem, a férjem neve, s utána a fürdőszoba szó. Ez többször megismétlődött. Hirtelen megértettem, hogy nekem tulajdonképpen a férjem és a fürdőszoba között kell választanom. Micsoda ostobaság, hát persze, hogy a férjem fontosabb egy fürdőszobánál!

Hirtelen nagyon boldog lettem. Ekkor már éjszaka volt. Írtam egy levelet a férjemnek, hogy persze, hogy téged választalak, s nem a fürdőszobát. A levelet a földre, az ajtaja elé tettem. Másnap reggel a férjem annyit mondott, hogy köszönöm. Kicsit csalódott voltam, akkor jöttem rá, hogy titkon volt bennem egy remény, hogy az én nagyvonalúságomra ő is valami hasonló gesztussal válaszol majd. De ez nagyon is emberi elvárás volt, hiszen az Úr a tiszta áldozat örömére tanított azon az éjjelen.

Korántsem ment a dolog folyamatosan ilyen hősiesen, az önsajnálat és a harag ellen nap mint nap keményen kellett küzdenem. Egyszer a közösségben az Isten atyai szeretetéről énekeltünk egy éneket. Sokszor énekeltem már ezt az éneket, s tudtam is ezt a tényt, most mégis hirtelen szíven ütött, hogy a mindenható Isten az én Atyám, aki végtelenül szeret engem, és jót akar nekem, Ő ajándékozó Isten. Hiszen a férjemet is ajándékba adta, és nem azért, hogy kiszúrjon velem. Sőt, engem is ajándékul adott neki. S vajon az vagyok-e? Ettől kezdve ebben vezetett a Lélek, hogy semmi más ne legyen fontos nekem, csak az, hogy ajándék vagyok-e a másik számára. Férjem tetteinek boncolgatását abbahagytam, hiszen elhittem, hogy Ő ajándék, és annak is tekintettem, akkor is, ha nem ezt tapasztaltam. Jobban hittem Istennek, mint a saját tapasztalatomnak. A Szentlélek arra tanított, hogy ne akarjam a másikat megváltoztatni, fogadjam el őt úgy ahogy van, akárcsak saját magamat. Egyszer, amikor veszekedtünk, hirtelen az ördög vigyorgó tekintete merült fel a szemem előtt. Rádöbbentem, a sátán annak örül, ha mi jól belegabalyodunk a problémáinkba, s nem vagyunk szabadok Isten számára, s így a problémákkal szinte fogva tart minket. Az Isten terve viszont az, hogy a problémákban megtanuljuk a ráhagyatkozást, s hogy használható eszközei lehessünk.

Nem elég mindezeket elhatározni, de a másiknak éreznie is kell, hogy szeretjük, nem annak ellenére amilyen, hanem azért, mert éppen ilyen. Hiszen az Isten Őt szeretetreméltónak látja, s ki vagyok én, hogy Isten és Ő közé álljak az én különvéleményemmel. Az elején különösen nagyon nehéz ennek az új „látás"-nak a kialakulása, és sok a visszaesés, hiszen mindketten sebzettek vagyunk a másiktól, s már szinte reflexé vált bennünk a hárítás, a védekezés, ami persze a másik sértésével jár. Ki kell jönni a lövészárkokból. Ha az ember elkezdi az Isten szerető és irgalmas tekintetével nézni a másikat, meglátja a másik nyomorúságát, s rájön arra, hogy igazából ebből a nyomorúságból fakadnak a bántásai, amik voltaképpen nem is ellenem irányulnak, hanem annak a következményei, hogy ő sem tudja elfogadni és szeretni magát, s ezt a helyzetét a kritikámmal csak rontom. Egyszer valahol azt olvastam, hogy a házastársaknak segíteniük kell egymásnak a démonaikkal folytatott harcban. Hát én segíteni akartam, s rájöttem, hogy ehhez elsősorban nekem kell változnom.

Hogy is tud segíteni az ember a párjának? Először is feltétel nélkül megbocsát neki, ahogy az Isten is nekünk. Az életet adó szeretet kinyilvánítására nagyon sok lehetőségünk van, s a Szentlélek, ha kérjük, ihletetté tesz bennünket ebben. A szavakon – amikkel kifejezzük a másik felé köszönetünket, hálánkat, örömünket a legkisebb dologért is – és a meghallgatáson kívül a tekintetünk átalakítása is fontos. A sértettség, a kritika kifejezése helyett tekintetünkkel szinte megáldhatjuk a másikat. De fontos a testi bizalmasságnak az újraépítése is, ami kis gesztusokban, érintésekben, cirógatásban nyilvánul meg. Az ember el sem hinné, amíg nem tapasztalja, hogy egy felnőtt ember is

mennyire tud örülni ezeknek az apróságoknak, s hogy a szeretet újra kialakult klímájában képesek vagyunk minden sebzettségünket feledve, lassan újra felengedni egymás felé. Hosszú, visszaesésektől nem mentes, de boldogító út ez. S a lényeg, hogy ezt nem nekünk kell csinálni, csak hagynunk kell, hogy a Szentlélek megcselekedje bennünk. Engem a házasságom nehézségei tanítottak meg arra, hogy az Úrra hagyatkozva éljek, ami ráadásként a házasságunkat is meggyógyította.

Megint olyan boldog voltam, mint házasságunk legelején. Másnak nem hittem volna el, hogy az ember újra bele tud szeretni a párjába. Nem igaz, hogy a szerelem elmúlik és „csak" a szeretet marad. Én egy szerelmes szeretetet kaptam ajándékba, amely ráadásul már nem olyan törékeny, mind a kezdeti szerelmünk volt, amikor csak magunkban bíztunk. Ennek a gyökerei már nem csak a kettőnk érzéseiben, hanem egy, a miénkénél végtelenül nagyobb szeretetben vannak. Dicsőség legyen az Úrnak, aki ezt a szeretetet szeretné ajándékba adni minden házaspárnak!

Kinga

HÁROM NAPOS SÖTÉTSÉG

- JÖVENDÖLÉSEK AZ UTOLSÓ IDŐKRŐL -

Boldog Taigi Anna Mária (meghalt 1837-ben) írja: „Mély sötétség fogja elborítani az egész földet három napon és három éjszakán keresztül. Semmit sem lehet majd látni, a levegő járvánnyal lesz tele, amely főleg – de nem kizárólag – a vallás ellenségeit ragadja el. E sötétség alatt nem lehet majd mesterségesen fénnyel sem világítani. Csak a megszentelt gyertyákat lehet meggyújtani, hogy világosságot nyújtsanak. Aki kíváncsiságból nyit ajtót, hogy kinézzen, vagy elhagyja a házát, ott fog nyomban holtan összeesni. E három nap alatt az emberek maradjanak házaikban, imádkozzák a rózsafüzért és könyörögjenek Isten irgalmáért.

E szörnyű esemény következtében a gonosz emberek, Isten és az Ő egyháza ellenségeinek akkora sokasága pusztul el az isteni büntetéstől, hogy a rengeteg holttest úgy hever majd Róma körül, mint ahogy a Tevere legutóbbi áradásakor kivetett halak tömege feküdt a partokon. Az egyház valamennyi ellensége – az ismertek és a titkosak – el fognak pusztulni az egész földön a mindent ellepő sötétségben, mindössze néhány kivétellel, akiket Isten rögtön utána magához fog téríteni. A levegőt a démonok jelenléte fogja megfertőzni, akik mindenféle gyűlöletes formákban jelennek majd meg.

A három napos sötétség után Szent Péter és Pál, miután lejöttek az égből, prédikálni fognak az egész világon, és kijelölik az új pápát. Nagy fény fog kiáradni testükből, majd megállapodik a bíboros fölött, aki a következő pápa lesz. A kereszténység akkor elterjed az egész világon. Egész nemzetek fognak csatlakozni az egyházhoz röviddel az Antikrisztus uralma előtt. Ezek a megtérések ámulatot keltenek. Azok, akik mindezt túlélik, mértékletesen fognak élni. Megszámlálhatatlanul sok megtérés lesz az eretnekek körében, akik visszatérnek az egyház kebelébe; mindenki észre fogja venni épületes életvitelüket, akárcsak az összes többi katolikusét. Oroszország, Anglia és Kína is az egyházhoz fog térni."

Buffalói Szent Gáspár (meghalt 1837-ben), ez a szent is megjövendölte „az egyház megátalkodott üldözőinek pusztulását a három napos sötétség alatt. Annak, aki túléli a sötétség és félelem e három napját, úgy fog tűnni, mintha egyedül lenne a világon, mivel mindenütt hullák fogják borítani a földet."

Rosa Asdenti nővér (1847) megjövendölte a három napos sötétséget, és hogy Anglia vissza fog térni a hit egységéhez.

Palma Maria d'Oria (meghalt 1863-ban) ezt jövendölte: „Három napos sötétség lesz, ami alatt megszámlálhatatlan ördög jelenléte fertőzi majd meg a levegőt, akik a hitetlenek és a gonosz emberek nagy sokaságának halálát okozzák. Egyedül a szentelt gyertyák lesznek képesek világítani és megóvni a hithű katolikusokat ettől a fenyegető szörnyű csapástól. Természetfeletti csodák jelennek majd meg az égen. Rövid, de elkeseredett háború is lesz, ami alatt a vallás és az emberiség ellenségei mindenütt elpusztulnak. Ezután

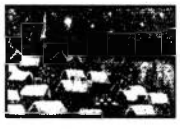
következik be a világ általános megbékélése és az egyház mindenhol felragyogó diadala."

A Megfeszített Jézusról nevezett Paui Mária nővér (meghalt 1878-ban) ezt jövendölte: „Minden országot megráznak a háborúk és a társadalmi konfliktusok. Három napig tartó sötétség alatt a rossz utakon járó emberek elpusztulnak, úgy, hogy csak az emberek negyede fogja a katasztrófákat túlélni. A papság létszáma is erősen megfogyatkozik, mivel legtöbbjük meghal a hit és saját hazájuk védelmében."

La Fraudais-i Jahenny Mária Júlia (1891) így jövendölt: „Három napos folyamatos sötétség fog bekövetkezni. Egyedül a szentelt viaszgyertyák fognak fényt adni a rémisztő sötétben. Egy gyertya el fog tartani három napon keresztül, de az istentelenek házaiban nem fog fényt adni. Azon három nap alatt a démonok undorító és félelmetes formában jelennek majd meg: a levegő megdöbbentő káromlásaiktól fog visszhangozni. A villám behatol a házakba, de nem oltja ki a szentelt gyertyák fényét; sem a szél, sem a vihar, sem a földrengés nem fogja kioltani. Vérhez hasonló vörös felhők haladnak át az égen, mennydörgés robaja remegteti meg majd a földet; a villámlás fénye világítja be az utcákat az év szokatlan időszakában; a föld alapjáig megremeg; az óceán kiveti habzó hullámait a szárazföldre; a föld hatalmas temetővé változik; a gonoszok és az igazak holttestei borítják majd a föld színét. Az ezt követő éhínség is nagy lesz. Az egész vegetáció elpusztul, akárcsak az emberi faj háromnegyed része. A válság teljesen váratlanul fog jönni és a büntetés az egész világot sújtja majd."

Egyensúly ég és föld között

Uram Jézus, hogy méltóképpen énekeljek Neked,
milyen jó lenne, ha sasszemem, gyermekszívem és
a lelkem csendjéből fakadó szavaim lennének!
Uram, Jézus Krisztus, érintsd meg a szívem;
érintsd meg, és meglátod, hogy felébrednek
a világ kezdete óta az emberi gyökerekbe temetett álmok.
Minden hangunk ajtóidhoz tódul.
Lelkünk viharai partjaidon halnak el.
Minden szelünk a Te látóhatáraidon alussza álmát.
Legtitkosabb vágyaink öntudatlanul is
Terád várnak, Hozzád fohászkodnak.
Legmélyebb vágyaink is türelmetlenül várnak Téged.
Csillagos ég vagy,
gyémántmuzsika,
a világmindenség teteje,
a szikrája.

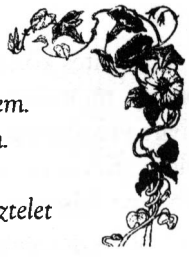
Ahová Te leteszed megsebzett lábadat,
ott a bolygó vértől és aranytól lángol.
Zúgó folyamokon,
és hófödte csúcsokon jársz.

Évszázados erdőkben hallom sóhajaidat,
mirtusz- és rekettye bokrokon látom mosolyod,
algákon, gombákon és zuzmókon érzem lélegzeted.
Az egész ásvány- és növényvilág-mindenségben
Téged érezlek megszületni, felnövekedni, élni,
nevetni, beszélni.
A világ érverése vagy, Uram, Jézus Krisztus.
Az vagy, aki öröktől fogva a távoli tejútrendszerekből,
a föld izzó közepéből,
és az idők mélyéből jön;
öröktől fogva jössz,
fényév-milliók óta.

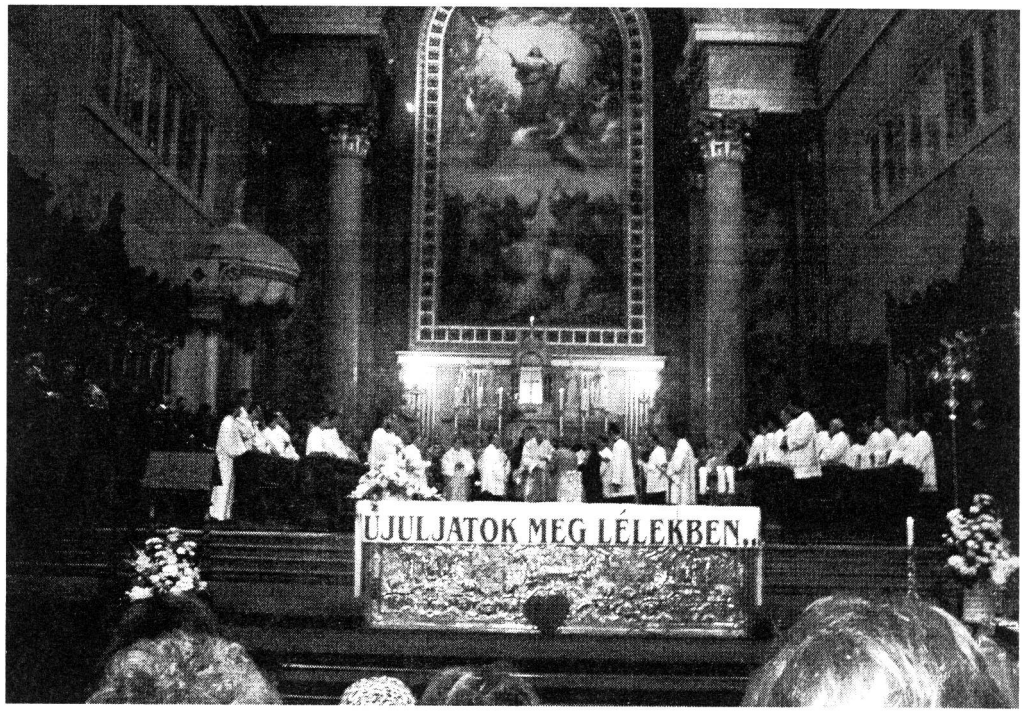
Homlokodon ragyog a világmindenség sorsa
és szívedbe gyűjtöd
az évszázadok tüzét.
Ennyi csoda láttán szívemet magával ragadtad,
meghajlok Előtted és azt mondom Neked:
Te légy javaim királya.
Érted gyúljon föl vérem tüze.
Te mutasd az utat és gyújts nekem fényt,
Te légy örömöm forrása,
létem és életem értelme,
iránytűm és látóhatárom,
példaképem, teljességem és végzetem.
Rajtad kívül semmim sincs nekem.
Hozzád szóljon utolsó dalom.
Legyen Neked örök dicsőség és tisztelet
Évszázadok Királya!

Ignacio Larranaga

Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás Imacsoportjainak XI. Országos Találkozója

Esztergomi Bazilika
2002. október 19.

Ezen a változékony októberi reggelen gyermekeinktől elbúcsúzva férjemmel és egy baráti házaspárral indultunk Esztergomba. Hátizsákunkban egy napi élelemmel, kemping székekkel. Hol gyönyörűen sütött a nap, hol fekete felhőkből esett az eső. Nagy kontraszt volt a világ és az esztergomi Bazilikába hirdetett események között is. Útközben a Bibliát olvasva készültünk a lelki napra. Ahogy megtudtam 2500-3000-en már összegyűltek az imacsoportok tagjai, amikor megérkeztünk. A határon túlról Szlovákiából, a Vajdaságból, még Amerikából is érkeztek a találkozóra.

A magunkkal hozott kis székekre a kupola alatt leültünk.

A dicsőítés közben érkeztünk, az első előadás alatt azonban rájöttünk, hogy rossz helyen ülünk, mert annyira visszhangzott a Bazilika, hogy nem értettük az előadót. Kénytelenek voltunk hátrébb húzódni, ahol a kihangosítástól már nem visszhangzott a templom.

Ettől kezdve számomra egy lelkileg tartalmas, szép nap következett.

Szeretnék megosztani az Olvasókkal néhány olyan dolgot, ami rám nagy hatással volt. Ez néhány kép, érzés, gondolat, ami az előadások kapcsán mély nyomot hagyott bennem.

Az első előadó dr. Kovács Gábor atya volt. „Új teremtés" című előadásának minden mondatán el tudtam volna hosszan elmélkedni. Mit jelent az új teremtés? Mit jelent a mai világban szentként élni? Hogyan lehet ezt a mai embernek megvalósítania? Ezekre a kérdésekre adott választ az előadás. Egy kép erősen megmaradt bennem, ami ahhoz kapcsolódik, hogy Isten nem mozdítja a dolgokat a történelemben hátrafelé, hanem csak előre! *„Isten úgy cselekszik, mint a keleti szőnyegszövő, aki egész családjával együtt szövi a szőnyeget. Mindenki részt vesz benne és ha valaki elrontja a mintát, nem fejti föl (Isten), hanem az elrontott mintát beleszövi a szőnyegtervbe, így az még bonyolultabb, de még szebb lesz!"*

Ezekhez a gondolatokhoz szorosan kapcsolódott számomra a társadalom megújításáról dr. Tomka Miklós előadása. A mai ember a társadalomban sokféle szerepet játszik. Ezekhez a szerepekhez alkalmazkodunk, legyünk akár nő vagy férfi, családos vagy egyedülálló, alkalmazott vagy vállalkozó, stb. A mai társadalom elvárja tőlünk, hogy naponta több különböző szerepnek

is megfeleljünk. Sok-sok szerep, amit lehet jól és rosszul játszani, megélni.

Az ember szabadon dönti el, hogy szerepeivel mennyire azonosul, hogy kit tekint főnökének, kihez fordul segítségért, ha szüksége van rá. Alkalmazkodik-e, vagy felvállalja a társadalom megújítását azokban az egyszerű és bonyolult helyzetekben, amelyekben éppen van, amelyekbe Isten őt helyezte. Ha Isten érdemesnek tartotta megalkotni azt az embert, aki sokszor elrontja a „szőnyeg" mintáját, és nemcsak megalkotta, hanem érdemesnek tartotta arra, hogy Fia, Jézus Krisztus által meg is váltsa, akkor nekünk igencsak el kell gondolkodnunk azon, hogy képességeink szerint veszünk-e részt a jó minta szövésében? Hiszen Isten minden rossz és nehéz helyzetünk megváltoztatását, megújítását várja tőlünk. Ehhez megadja a szükséges erőt és képességeket is. Velünk van.

Mi döntjük el, hogy milyenek legyünk! A férfi és női identitásról Horváth András és Lothringer Éva beszélt és olyan új képet festett férfiról és nőről, mely nagyon eltér a mai társadalomban elvárttól, megszokottól. Nagyon tetszett az általuk vázolt harcos férfi, a „keresztény Rambó", aki az Efezusiakhoz írt levél 6,10-ben leírt fegyvereket viselve harcol és az életet adó, életet növelő nő képe, aki önmagában teremt otthont másoknak. Azt hiszem, a család és az imaközösségek azok a helyek, ahol legközelebb kerülünk a megújító munkához, feladatokhoz, de megvalósítani is itt a legnehezebb őket. Ehhez a mindennapi harchoz kell felvértezni magunkat.

A családról dr. Gorove László és Kriszta, a közösségekről Hardi Titusz atya beszélt. Három szóban fogalmazhatnám meg a két előadás lényegét: türelem, megbocsátás és szeretet. Három rövid szó, alig foglal helyet a sok mondat között a papíron, de pontosan érteni őket a legszebb, legnehezebb és a legnagyobb feladat nekem és talán másoknak is.

Délben a Szentségimádás egy órája – amit Kemenes Gábor atya vezetett – könnyekkel tisztára mosott lelki öröm és béke forrása volt.

Az esti szentmisét Paskai László bíboros prímás érsek celebrálta. A szentáldozás után a Bazilika kitáruló kapuján mosolygó, vidáman beszélgető emberek között indultunk haza, „hátizsákunkban" a nap során összegyűjtött gondolatokkal. Ez az „elemózsia" hosszú ideig szolgál majd lelki táplálékul.

Elbert Tamásné

Mások gyógyítása a szeretet imájával

A szeretet megvalósítására irányuló ima lépései mindig ugyanazok:

- Jelen kell lennie annak, akit meg akarunk gyógyítani.
- Imádságos légkört kell kialakítani, és Jézus jelenlétében kell imádkozni.
- Végig kell járni a megbocsátás már ismert négy lépését.
- Dicsérni kell az illetőt. Sok „szeretetüzenetet" kell küldeni felé.

Lássunk néhány részletet és példát:

1. Jelen kell lennie annak, akit meg akarunk gyógyítani

Legjobb, ha az illető mélyen alszik, miközben mi az imádságot mondjuk. Imádságos és szeretetteljes légkörrel közelítsünk felé. Ha lehetséges, legyen köztünk valamilyen közvetlen kapcsolat: tegyük az arcára, a fejére, a karjára vagy a mellére a kezünket, nem baj, ha be van takarva.

Miért alvás közben? Mert amikor valaki alszik, elméje nem ellenkezik, nem gördít elénk akadályokat, és a kegyelem megérintheti tudatát, sőt, a tudatalattiját, ahol a legnagyobb, legmélyebben gyökerező problémák rejtőzhetnek. Ha ébren lenne, lehet, hogy nem hagyná jóvá az imádkozás ezen módszerét. Ha pedig kelletlenül egyezne csak bele, gátolná a kegyelem működését.

2. Együtt lenni az illetővel Jézus jelenlétében, imádságos légkörben

Nem szabad elfelejteni, hogy imádságra van szükség ahhoz, hogy Jézus erejének kegyelme a Szentlelken ke-

resztül megnyilvánuljon. Ne hanyagoljuk el ezt a lényeges részletet! Ha valaki csupán a szeretet megvalósítására irányuló ima pszichológiai technikájára fekteti a hangsúlyt, nem kizárt, hogy sikerrel jár, de az eredmény csak alig-alig, és késve fog megmutatkozni. De az is lehet, hogy elmarad az eredmény.

Ha imádságos lelkülettel, Jézus jelenlétében imádkozunk, és hiszünk erejében és szeretetében, a mindenható isteni kegyelem megnyilvánul.

3. A megbocsátás lépései

Már ismerjük őket: megbocsátás, bocsánatkérés, megbocsátás önmagunknak, bocsánatkérés Istentől.

A megbocsátás lépéseit az alvó személlyel való szívből jövő beszélgetés közben, belülről fakadó szavakkal megfogalmazva kell végigjárni. Legyen minden szó nagyon őszinte!

Nézzük meg, hogyan csinálta Teresa asszony a megbocsátás lépéseit, hogy meggyógyítsa 22 éves fiát, aki ivott, nem dolgozott és nem is tanult.

Alvó fia ágyának szélén ülve imádságos lelkülettel beszélgetett Alcirral, bocsánatot kérve tőle saját nevében, mindenért, amivel fogantatása óta megbántotta. Minden egyes dologért. Minden egyes fekete céduláért. Ezután Teresa asszony férje nevében is bocsánatot kért a fiától, minden bűnért, amit az apa követett el a fia ellen. Minden egyes dologért. Minden egyes fekete céduláért. Ezután Teresa asszony bocsánatot kért a testvérek, az ismerősök, a tanárok és a barátnők nevében minden hibáért és kellemetlenségért, amelyet véletlenül elkövettek ellene. Teresa asszony mindenért bocsánatot kért, amiről csak tudott, amire csak emlékezett, vagy amit csak elképzelhetett, hogy talán megbánthatta Alcirt.

Utána a megbocsátásról beszélt neki. Megbocsátott neki saját maga, az apja, a testvérei, az ismerősei és a barátai nevében, mindazért, amivel Alcir megbántotta őket. Minden egyes dolgot megbocsátott. Egyenként elégette az összes fekete cédulát. Szeretetteljesen beszélt neki a megbocsátásról, éreztetni akarta, hogy nagylelkűen megbocsátott.

4. A dicséret lépései

A másik ember szívének gyógyításánál nagyon fontos a dicséret. Dicsérjünk! Sokat dicsérjünk! Sok „szeretetüzenetet" kell küldeni a sebzett szív felé.

A szeretet megvalósításának személyes **imájánál** dicsérnünk kell, pozitív, szeretetteljes üzeneteket kell az illetőnek küldenünk. És dicsérni kell Jézust is az illető miatt. Ezen a dicséreten keresztül még jobban megnyilvánul Jézus kegyelme.

Teresa asszony utána őszintén dicsérni kezdte Alcirt. Sokféle jót kívánt a fiának. Minden jókívánságot elmondott Alcirnak, amelyet csak egy anya elmondhat a fiának.

Dicsérte, amiért olyan jó volt kiskorában, kamaszkorában, addig, amíg csak el nem kezdett inni. Megdicsérte minden jótettéért, testi szépségéért, értelmi, lelki, művészi képességéért. Dicsérte a sok örömért, amelyet a családnak szerzett.

Gyengéd szavakkal kérlelte őt, hogy hagyjon fel az ivással, akkor újra nekiláthatna a tanulásnak, és a lányok sem vetnék meg. Egy nap megházasodhatna, és nagyon boldog lehetne. Szóval egy anya szép álmait közvetítette Alcir felé, miközben fia aludt.

Teresa asszony hitt Jézus erejében. De közre is működött, és így az Úr fia felé áradó kegyelmének eszköze lett. Alkotó módon, okosan és kitartóan munkálkodott. Harminc egymást követő éjszakán, minden alkalommal félóráig mondta a **szeretet megvalósításának imáját**. És utána? Igen, utána... Alcir felhagyott az ivással. Végleg.

Először is: dicsőség Jézusnak! És dicséret Teresa asszonynak. Hitt Jézusban, és ebben az olyannyira egyszerű imádságban!

Szerencsére nagyon sokan vannak, akik másokat gyógyítanak meg a **szeretet megvalósításának imájával**. Vannak feleségek, akik a férjükért imádkoznak, anélkül, hogy azok tudnának róla, és közben oly sok sebet gyógyítanak be. Vannak férjek, akik a feleségükért imádkoznak, és teljesebb érzelmi egészséget érnek el számukra. Vannak szülők, akik a gyerekeiket gyógyítják.

Ez már annyi konkrét esettel bizonyítható! Hála Istennek! Hála Jézusnak és a Szeretet Lelkének!

Kérem, lássuk világosan az itt leírtak értelmét. Amikor azt mondjuk például: „vannak férjek, akik a feleségüket gyógyítják", tudnunk kell, hogy ez csak egy kifejezés. Valójában Jézus gyógyít. A **szeretet megvalósításának imájában** ez megkérdőjelezhetetlen: **Jézus az, aki gyógyít**. Akik imádkoznak, csak eszközként, segítőként, közvetítőként, közbenjáróként szolgálnak, bárhogy hívhatjuk őket. Mi imádkozunk, de Jézus az, aki gyógyít. Igazából csak Neki van ereje, hogy gyógyítson.

Ő ezt mondta: *„Az Úr lelke rajtam: Ő kent föl engem... Ő küldött engem, hogy... szabadulást vigyek az elnyomottaknak."* (Lk 4,18)

José Pedrini S.J.

CSEND - MAGÁNY - IMÁDSÁG

JÉZUS a közös imádságra adott példát, amikor 12 éves korától kezdve elzarándokolt Jeruzsálembe imádkozni. Őt követték az apostolok, tanítványok és az első keresztények... De az egyéni imádságra is tanította övéit: *„Zárt ajtó mögött a rejtekben imádkozzál, ahol mennyei Atyád lát téged"* (Mt 6,6). Amit tanított, azt elsősorban maga gyakorolta: *„...fölment egy hegyre, hogy egyedül imádkozzék. Késő estig maradt ott egymagában."* (Mt 14,23)

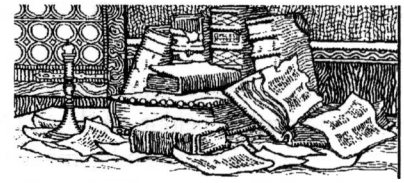
- A CSENDBEN és MAGÁNYBAN kimondhatatlan TITOK van elrejtve.
- A csend és a magány összegyűjti a szétzilált szellemi erőket.
- A csend gyógyítja a szüntelen lárma kínzó fáradtságát.
- A csend és a magány a belső nyugtalanságot szépen elcsendesíti.
- A csend megnyitja a belső hallást és a belső figyelmet.
- A csend kiszabadít a szétszórtságból és fölemel a belső összeszedettségre.
- A csendben a legtisztább vágyak ébrednek föl bennünk.
- A csendben kezd működni bennem a szeretet ősereje.
- A csendben találhatom meg a szétszórtságban elveszített ÉN-emet.
- A csend tiszta égboltján ragyognak föl az IGAZSÁG vezérlő csillagai.
- A csendben és IMÁBAN nyeri vissza az ÉLET a maga igazi értékét.
- A csend mindent átalakít: az egyszerű dolgok csodálatos teremtményekké válnak.
- A csendben nyilvánul meg a teremtés mindig új világa.
- A csendben a hétköznapi dolgokból is új öröm sugárzik.
- A csendben mutatja meg az ÉLET a maga elrejtett méltóságát.
- A csend látszólag néma, de telve van a TEREMTÉS szent énekével.
- A csendből árad a TEREMTETT LÉT hangtalan himnusza.
- A csendben tárul fel a láthatatlan TEREMTŐ elrejtett ARCA.
- A csendben és imában fakadnak föl saját létem ismeretlen forrásai.
- A csendben találhatom meg „azonosságomat" a TEREMTÉS RENDJÉBEN.
- A csend ráhangol és rávezet az igazi IMÁDSÁGRA.
- A csendben ismerhetem meg az ÉLET valódi komolyságát és értékét.
- A csend és az imádság bevezet a mindent éltető szeretet jelenlétébe.
- A csendben léphetek be a LÉLEK TEMPLOMÁBA, ahol a SZENTLÉLEK lakik.
- A csend ideje: megváltott idő, a Megváltó csodálatos ajándéka.
- A csend és az imádság a SZERETET időtlen pillanata, melyben mindig együtt van a jelen és az örökkévalóság.
- A csendben maga JÉZUS hív és vár, aki maga is kereste és szerette a csendet.
- A csend titokzatos kapcsolatban van a templomok megváltott csendjével.
- A legnagyobb és legtisztább CSEND a Megváltó szeretet jelenléte.
- Minden igazi imádság csenddel kezdődik.
- A csend és az imádság a személyes találkozás időtlen pillanata.
- A csend a személy fejlődésének nélkülözhetetlen világa.
- A csendben bontakozik ki a lelki élet bensőséges szépsége.
- JÉZUS szeretetéből GYÓGYÍTÓ CSEND sugárzik; bizalmat és reményt ébreszt, bíztat, lelkesít és szellemi örömöt ajándékoz.
- Az IMÁDSÁG CSENDJÉBEN JÉZUS LELKE szól hozzánk, könyörög velünk és érettünk az ATYÁHOZ „szavakba nem foglalható sóhajtásokkal".

Kákonyi Asztrik O.F.M.

KÖNYVAJÁNLÓ

Dr. Tapolyainé Bartha Gizella

CSAK EGY LÉPÉST MUTASS...

Kedves Olvasó! Engedje meg, hogy ezen ajánló elején bevezetőül pár szóban bemutatkozzam:

Gyermekkorban lopva keresztelt felnőtt „megtérő" vagyok. Azért tettem idézőjelbe a megtérőt, mert alig egy éve járok rendszeresen az Emmausz katolikus közösség összejöveteleire, alig fél éve voltam első áldozó és ezen újság főszerkesztőjén, Katona István atyán kívül közelebbről nem ismerek más, hiteles lelki vezetőt. Vékony, de egyre erősödő szállal kötődöm tehát az Egyházhoz és számtalan megválaszolatlan kérdés áll még előttem.

Több mint negyven évet éltem „liberál-szocialista" ateisták között a hit gyakorlása nélkül, magamban, rokonaimban, ismerőseimben, a véletlenben és a szerencsében bízva. Cselekedeteim mozgatórúgója általában az emberi igazságosságra, őszinteségre és szeretetre törekvés volt. Nem éreztem szükségét, hogy e törekvések forrását keressem egészen addig; míg tapasztalva nyilvánvalóvá nem vált előttem, hogy az igazságosság, őszinteség, szeretet emberileg többféleképpen értelmezhető.

Nem könnyű „átállni"! Nem könnyű színt vallani, fel- és beismerni, hogy eddigi hitetlen hitem forrása nem egyedül Én vagyok, hogy Én nem vagyok egyedül, hogy a bennem élő misztériumot Istennek hívják. Lassacskán nem csak érzem, de tudom is, hogy szükségem van Istenre és a hitben élők közösségére, a Katolikus Egyházra ahhoz, hogy különbséget tudjak tenni jó és rossz, igaz és hamis, valós és valótlan között. Lassacskán talán lépek is.

„Miért írta mindezt?" – kérdezhetnék. Válaszom magától értetődő: mert minden mindennel összefügg! Tréfás példával élve: ha beleülsz egy gombostűbe, kicsordul szemedből a könny! És nem csak a feneked és a könnyed bánja, de rögvest azon kezdesz gondolkozni, „vajon ki készítette e fájdalmas csapdát?", és ettől végigfut a hideg a hátadon.

Katona István atya megkért arra, hogy írjak néhány gondolatot egy frissen megjelent könyvről. Mivel meglehetős tapasztalattal rendelkezem ajánló írásból, szívesen ráálltam. Mi az nekem? Számtalan kulturális programot és kiadványt ajánlottam már újságíróként, televíziós szerkesztőként és rendezőként. „Átfutom a kéziratot és kész!" – gondoltam nem nagy ügy. Otthon aztán belelapoztam a szövegbe.

– „Na ez nem fog menni tüzetes átolvasás nélkül!" Olvasni kezdtem. Csakhamar kiderült, hogy a könyv nekem szól. Pontosabban nekem és mindazoknak szól, akik még nem tértek meg igazán. Még pontosabban, mindazoknak is, akik már megtértek ugyan, de erősíteni szeretnék hitüket.

Vigyázat, „csapda"! Dr. Tapolyainé Bartha Gizella 2002-ben Clevelandben írt egy „kézikönyvet", melynek címe: Csak egy lépést mutass...

A szerző tudja, hogy életünk folytonos döntések és elhatározások sorozata, hogy állandó kételyek gyötörnek bennünket, miközben a jelen társadalmi elvárásoknak is megfelelni vágyunk, hogy alig van időnk, megnyugvásunk, csendünk a sok hétköznapi tennivalótól. Ennek ellenére kéri, szakítsunk pár percet a rövid – két, három oldalas – fejezetek elolvasására a nagy rohanásban.

– „Na jó, rendben!"

Egy-egy bibliai idézet kapcsán Gizella vázol néhány e századi helyzetet, vall saját életéről, emberi álmokról, vágyakról, tévedésekről, csalódásokról és tapasztalatokról. Bizalommal fordul hozzánk és bizalmat kér cserébe, de nem magának, hanem Istennek. A fejezetek végén arra bíztat, válaszoljunk néhány egyszerű kérdésre őszintén és imádkozzunk. Forduljunk az Úrhoz bizalommal, panaszkodjunk, kiáltsunk, ha kell, kérjük segítségét. Majd pihenjünk meg, csendesedjünk el, hogy meghallhassuk Isten válaszát.

A csapda működésbe lép. Szúr és te könnyezel. Csakhamar gyanútlanul rájössz, hogy a kérdések önmagaddal szembesítenek. A gombostűt te helyezted saját érzékeny pontodra. Fáj a magunkra ismerés, fáj a valóság. Fáj, hogy oly gyakran vétkezünk Isten akarata ellen.

Hol a biztonság, amit eddig a versenyfutásban szerettünk volna elnyerni? Az ember majd megvesz, hogy nyerjen, erre azt tanácsolják, hogy álljon meg és figyel-

jen a csendben hallható hangokra? Kell ez a fájdalom? Hol a kiút? Hol a világosság? Hol a győzelem?

Csak egy lépés... – írja a szerző! Igen. Sokszor csak egy lépés választ el a világosságra vezető úttól! Egy lépés, mely előtt rengeteg kérdést kell feltenned, rengeteg kérdésre kell válaszolnod.

A válaszok nagy része e könyv bibliai idézeteiben, példáiban megtalálható, a többi nálad, benned, Istennél. Ha bizonytalan vagy, várj, ne siess, légy türelmes és imádkozz, hogy el ne tévedj. Imádkozz az Úrhoz, Jézus Krisztushoz és a Szentlélek vezetni fog. Mert van válasz, van felelet, van gyógyulás! Biztos lehetsz benne, győzni fogsz!

Bartha Gizella e könyvben azokat a pillanatokat, fényeket, meglátásokat, iránymutatásokat írja le, amiket ő kapott és megértett. Tapasztalatainak megosztásával arra bátorít, hogy merjük megtenni azt a bizonyos egy lépést!

Mester László

»A Te Igéd... világosság utamon«

(Zsolt 119,105)

7.

Mekkora áldozatot hozzak Istennek?

Minden, ami van, Isten tulajdona. Nemcsak a teremtés jogán, hanem a létfenntartás és a kegyelem jogán is. Őáltala élünk, Ő adja nekünk a föld javait; az Ő általa adott képességekkel hozzuk létre mindazt, amit a világban ámulva látunk! Mindezt Ő szeretetből adta nekünk. Mindezért nem követel tőlünk semmit, mert csak olyan ajándékot szeretne, amelyet alázatos és készséges szívvel, hálából és szeretetből viszünk Neki.

Az Ószövetségben az Úr minden bevétel tizedét kérte a törvényben (MTörv 14,22), ezt kellett Neki áldozni. A középkorban még megvolt a tizedfizetés kötelezettsége, ma már inkább csak a kisegyházakban és újonnan alakuló közösségekben írják elő. Annál is inkább, mert Jézus nem beszélt a tizedről, hanem sokkal többről: *„Aki le nem mond mindenéről, amije van, nem lehet az én tanítványom"* (Lk 14,33). Mivel az Atya mindent odaadott nekünk Fia elküldésével, tőlünk is ezt várja, hogy mindenben fogadjuk el az Ő abszolút uralmát. Nekünk áldozatkészebbnek kell lennünk, mint az Ószövetség emberének, mivel sokkal meghittebb kapcsolatba kerültünk az Atyával, Jézusban megmutatott szeretete által. Mint olyan emberek, akik meghaltak önmaguknak – önzésüknek – (Kol 3,3), egészen más kapcsolatban vannak Istennel, javaikkal, pénzükkel, vagyonukkal. Nem lehetnek többé önzőek, mert teljesen az Úr rendelkezésére bocsátották mindazt, amijük van.

A keresztények tudják, hogy Isten először azt kívánja, hogy szívük osztatlanul az Övé legyen. Ha átadták Neki, akkor már nem ragaszkodhatnak semmihez, bármennyire is kívánatosnak tűnik valami az anyagi dolgokban. Ha ragaszkodnának valamihez is, ez zavarná osztatlan odaadásukat Isten iránt. Ezért a keresztények számára az adakozás kérdése megfordul. Nem azt kell kérdezni, mennyit adjak Istennek, hanem azt, mennyit tarthatok meg magamnak anyagi javaimból a magam létfenntartására? A többi Istené!

A helyes adakozás kialakítása áldozattal jár. Nem véletlen, hogy a gazdag ifjú (Lk 18,23) *„igen elszomorodott"*, amikor azt hallotta Jézustól: *„Add el, amid van és az árát oszd ki a szegényeknek."* Nem bírta meghozni ezt a áldozatot. Az áldozat azt jelenti, hogy erőfeszítésembe kerül, egészen a fájdalomig. Képes vagyok-e ilyen áldozatra, vagy csak a feleslegemből adok néhány forintot?

Jóllehet tudatában vagyunk az anyagi javak szűkösségének magyarországi viszonylatában, mégis fel kell ismernünk az Ige alapján, mi a kedves az Úr előtt. Nem a nagy összeget dicséri Jézus, hanem a lelkületet, amikor a szegény asszony két filléres adományát állítja példaként apostolai elé: *„Azok (a gazdagok) mindnyájan fölöslegükből adtak, ez azonban azt a keveset is odaadta, amire szüksége volt"* (Mk 12,42). A kérdés tehát az alázat és a hozzáállás. Elismerem-e, hogy én csupán intézője (Lk 16,1) vagyok azoknak az anyagi javaknak, amelyeket Isten rám bízott? Az igazi tulajdonos az Úr. A másik kérdés: amikor adok, kelletlenül, zúgolódva adok-e vagy szívesen és boldogan? Aki örömmel hoz áldozatot, bizonyos lehet abban, hogy Isten kedvét ta-

lálja áldozatában, mert *„Isten a jókedvű adakozót szereti"* (2Kor 9,7).

Az áldozatkészség, az adni tudás jelzi azt, hogy miben látja az ember a kincsét. *„Ahol a kincsed, ott a szíved is"* – mondja Jézus (Lk 12,34). Az anyagi dolgoknak szellemi tartalmuk van. Ha képesek vagyunk lemondani az anyagiakról, alkalmassá válunk Isten Országának elnyerésére. *„Aki megtalálja a kincset (Isten Országát) örömében fogja magát, eladja mindenét, amije csak van, és megveszi a szántóföldet (amiben a kincs rejtőzik)"* (Mt 13,44).

„Eladni" csak az tud, aki szabad. Aki nem szabad, az hiába látja meg Isten Országának a szépségét, nem képes áldozatot hozni érte. Lehet, hogy itt kell keresnünk magunk és közösségeink gyengeségét. Sok a függőség, sok a ragaszkodás és kevés a belső szabadság. Jézus szabaddá akar tenni bennünket.

Kérdések a csoport megbeszéléshez:

1. Milyen áldozatot hozok hitemért?
2. Szívesen és örömmel hozok-e áldozatot?
3. Milyen függőségeim vannak, melyek gátolják szabadságomat?

D.B.K.

Tartalomjegyzék

Katona István: Mária hitével nézzünk az új évre! 3
Watcmann Nee: Az Isten ismeretéhez vezető út 4
Dr. Tapolyainé Bartha Gizella: Új szív 6
Kinga: Mindig lehet újrakezdeni!..... 8
Három napos sötétség 10
Larranaga: Egyensúly ég és föld között 11
Elbert Tamásné: A Karizmatikus Megújulás XI. Országos Találkozója 12
José Pedrini S.J.: Mások gyógyítása... 13
Kákonyi Asztrik: Csend – magány... 15
Mester László: Könyvajánló 16
D.B.K.: »A Te Igéd... világosság utamon«.... 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály
ISSN 0865-2805 B/EL./28/1992

Ima a betegekért

Betegek Anyja, Szűz Mária, virrassz a földkerekség minden betegének ágya mellett! Azok mellett, akik ebben az órában vesztik el öntudatukat, akik haláltusájukat vívják, akiknek nincs semmi reményük a gyógyulásra, akik fájdalmukban sírnak és jajgatnak, akiket senki se ápol, akik járni szeretnének, de ágyhoz vannak kötve, akiknek pihenniük kellene, de a szükség munkára kényszeríti őket, akik nyugtalanul hánykolódnak fekhelyükön, nem tudnak aludni, az éjszakát nyitott szemmel töltik, akiket betegségük miatt családjuk szegénységének gondja is kínoz, akiknek végleg le kell mondaniuk jövőbeli terveikről, akik nem hisznek az örök életben, akik nem tudják, hogy Krisztus szereti őket.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- **Gyógyító szeminárium** indul Katona István atya könyve alapján a **lelki sérülések gyógyítására** 2003. február 5-én, szerdán este 18 órától az Emmausz Házban (1146, Bp. Thököly út 120.). Jelentkezés telefonon: 222-53-06
- **Szemlélődő imaszeminárium** indul Katona István atya vezetésével 2003. február 6-án, csütörtökön este 18 órai kezdettel az Emmausz Házban (1146, Bp. Thököly út 120.). Jelentkezés telefonon: 222-53-06
- **Élet a Lélekben szeminárium** indul **csak férfiak** részére (20 éves kortól) 2003. március 3-án, hétfőn este 18 órától Katona István atya és férfi csoportvezetők vezetésével. (Emmausz Ház: 1146, Thököly út 120. T: 222-53-06)
- Kérjük, hogy akik **újságunkat elő akarják fizetni** (pontos címmel), lehetőleg januárban rendezzék előfizetésüket. (1 évre 1300.–Ft vidékre, 1250.–Ft Budapestre. A csekket küldjék az Emmausz Ház címére: Katona István, 1146, Budapest, Thököly út 120. Aki szeretné lemondani az újságot, szíveskedjen telefonon vagy levélben értesíteni a fenti címen. Tel: 222-53-06 hétfőtől péntekig 10-től 16 óráig.
- Az Emmausz Házban kaphatók a **karizmatikus kongresszusról készült video** (1800.–Ft/db) és **hangkazetták** (300.–Ft/db).
- A közeljövőben tervezzük a következő könyvet kiadását: Béky Gellért S.J. atya: „Szeretet Lelke"; Usha nővér: „Adj időt a gyógyulásra" és John Main OSB: „Adj időt Krisztusnak", mely a szemlélődésről szól. Előreláthatólag 2003. februártól lesznek kaphatóak.

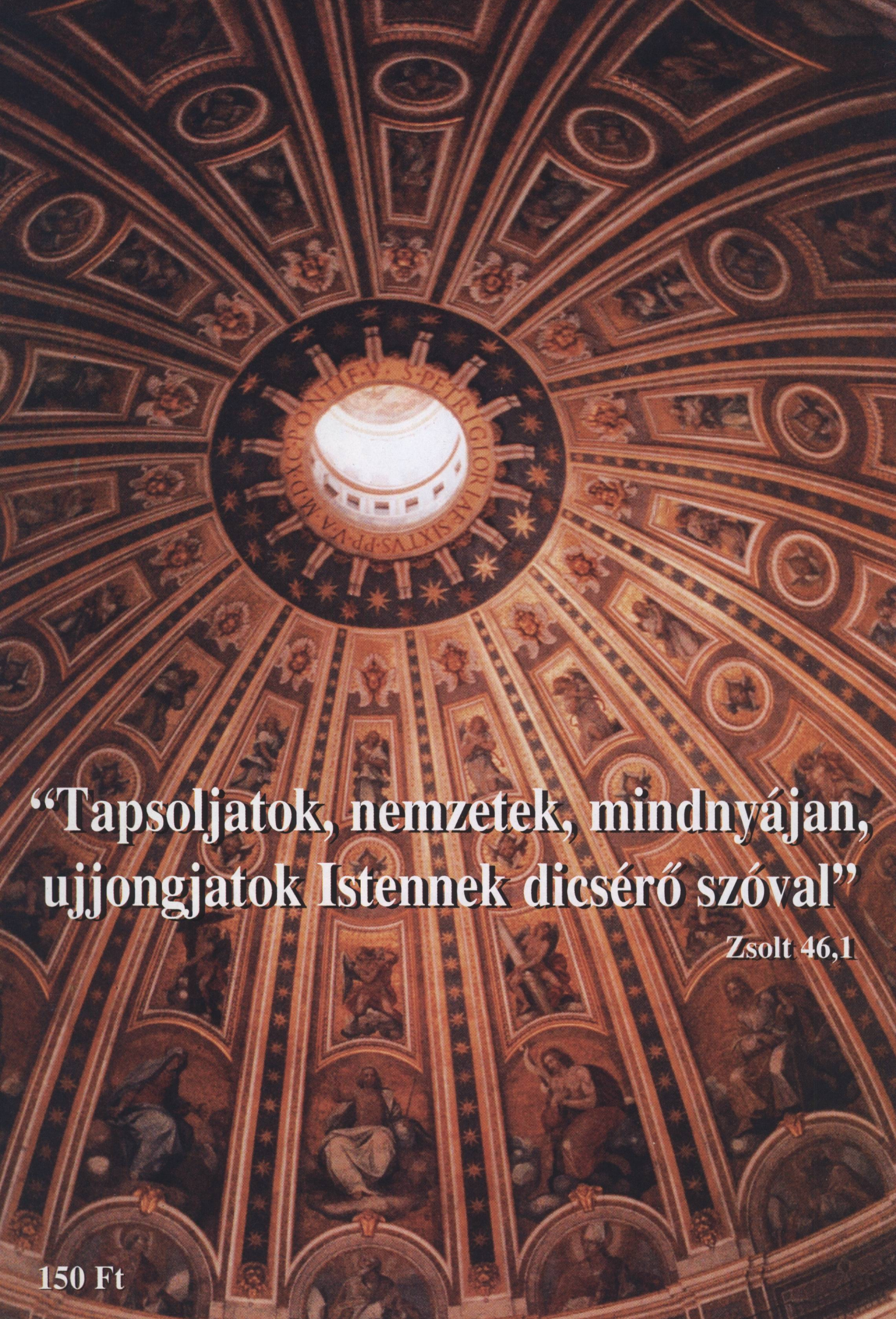
Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu

A MEGÚJULÁS 12 LÉPCSŐJE

12. Élet a Szentlélekben

Az Atya arra hívott minket, hogy mindíg az ő Lelkében éljünk. Nem elég csak egyszer fölajánlani az Úrnak életünket, hanem minden nap újra meg kell ezt tenni. A Szentlélek csak akkor tud irányítani bennünket, ha mindíg nyitottak vagyunk Isten akaratára. Ez nagy bátorságot igényel, mert az ember bizalmatlan. Hajlamosak vagyunk visszavenni életünk irányítását az Úrtól. Ezért mondta Jézus: „ha nem lesztek olyanok, mint a gyermek, nem juttok be a mennyek országába" (Mt 18,3). A gyermek rábbízza életének irányítását szüleire. Ezt várja tőlünk is Jézus. A Lélek gyümölcseit: „szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság" (Gal 5,22) az tudja meghozni, aki benne él a Lélekben. Ha készek vagyunk a bizalomra és Isten akaratának a megvalósítására, akkor kérhetjük a Lélek kiáradását.

“Tapsoljatok, nemzetek, mindnyájan, ujjongjatok Istennek dicsérő szóval”

Zsolt 46,1

150 Ft